

Mál nr. 360/2014

M
og
vátryggingafélagið X v/ frítímaslysátryggingar.

Ágreiningur um hvort maður hafi verið í handalögmálum
er hann féll um tjaldstól og slasaðist.

Gögn.

180. Málskot, móttakið 1.12.2014, ásamt fylgigögnum.

181. Bréf X, dags 15.12.2014, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Aðfaranótt 9.8.2014, er M var staddur á tjaldstæðinu á Dalvík, féll hann um tjaldstól og hlaut meiðsl á hægri ökkla. Um morguninn sama dag leitaði M á heilsugæslustöðina á Dalvík, en var fluttur þaðan á Fjórðungssjúkrahúsið á Akureyri (FSA) þar sem gert var að meiðslum hans.

Í sjúkraskrá FSA frá 9.8.2014 segir að M hafi verið að gera að leik sínum að fljúgast á við féлага sinn um nóttina þegar hann hafi orðið fyrir því að stíga á tjaldstól og flækt hægri fótinn í honum og rykkt fætinum einhvern veginn til meðan fóturinn var fastur í stólnum. Brast þá í fætinum og hann fékk skyndilega verki. Hann hafi verið nokkuð drukinn þegar atvikið átti sér stað. Hins vegar meðan talað var við hann virtist runnið af honum. Hann hafi verið skýr og gefið nokkuð góða sögu.

Í aðgerðarlýsingu FSA, frá sama degi, segir að M hafi lent í því að misstíga sig þegar hann hafi verið að standa upp úr útilegustól. Hafi hann flækt fótinn í og hlotið við það „rotations“ áverka.

Í tjónstilkynningu, dags. 20.8.2014, segir að M hafi verið að tala við bróður sinn og „við að útskýra“ hafi hann stigið til hliðar og eitt skref aftur. Þá hafi hann flækt sig í stól sem hafi legið samanfelldur á jörðinni. Hafi stóllinn festst um ökkla og hann dottið. Í fallinu hafi hann kippt í fótinn og „brotið og slitið allt í ökkla.“ Þá upplýsir M í tjónstilkynningunni að hann hafi ekki verið undir áhrifum áfengis eða lyfja.

M hefur í gildi frítímaslysátryggingu hjá X og hefur krafist bóta úr vátryggingunni vegna þeirra meiðsla sem hann hlaut í slysinu. X hefur hafnað bótaskyldu úr slysátryggingunni með vísan til f. liðar 25. gr. vátryggingarskilmála þeirra sem gilda um slysátrygginguna, en samkvæmt því ákvæði bætir félagið ekki slys sem vátryggður verður fyrir í handalögmálum nema sannað sé að ekkert samband hafi verið á milli ástands þessa og slyssins. Jafnframt kveður X með vísan til 56. gr. vátryggingarskilmálanna og 120 gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 að M hafi fyrirgert rétti til bóta með því að hafa gefið rangar upplýsingar í tjónstilkynningu um að hann hafi ekki verið undir áhrifum áfengis.

Álit.

Samkvæmt 18. gr. vátryggingarskilmálanna sem gilda um slysátrygginguna greiðir félagið bætur vegna slyss sem vátryggður verður fyrir í frístundum, við heimilisstörf, við skólanám eða almennar íþróttaiðkanir, enda leiði það m.a. til varanlegrar

læknisfærðilegrar örorku eða tímabundins missis starfsorku, sbr. b. og c. liði greinarinnar. M ber á hinn bóginn fyrir sig fyrrgreint unþáguákvæði í f. lið 25. gr. skilmálanna. Í málinu hvílir sönnunarbyrðin á X um að tildrög slyssins hafi verið með þeim hætti sem í undanþáguákvæðinu greinir þannig að það sé laust undan ábyrgð.

Engin gögn liggja fyrir um komu M á heilsugæslustöðina á Dalvík um morgnunninn þegar hann leitaði þangað og þar með ekki heldur hvernig hann hafi þar lýst atvikum. Misvísandi upplýsingar eru hins vegar í gögnum FSA um tildrög slyssins, þar sem í sjúkraskýrslu segir að M hafi verið að gera það að leik sínum að fljúgast á við félaga sinn í aðdraganda slyssins, en í aðgerðarlýsingu er þess einungis getið að hann hafi misstigið sig þegar hann hafi staðið upp úr útilegustól og þá flækt fótinn í. Í tjonstilkynningu kveðst M hafa verið á tali við bróður sinn er hann hafi stigið aftur á bak og til hliðar og þá flækt fótinn í stól sem hafi legið samanfelldur á jörðinni. Einungis í sjúkraskrá FSA er látið að því liggja að M hafi verið í áflogum er hann slasaðist. Eins og mál þetta liggur fyrir verður ekki talið nægilega sannað að slysið verði rakið til þess að M hafi verið í handalögmálum er slysið varð.

Samkvæmt 2. mgr. 56. gr. váttryggingarskilmálanna fellur allur réttur váttryggðs til bóta niður samkvæmt samningi hans um slysatrygginguna og öðrum váttryggingarsamningum vegna hins tiltekna váttryggingaratburðar, ef hann veitir af ásetningi rangar eða ófullnægjandi upplýsingar við uppgjör bóta, sbr. 2. mgr. 47. gr. og 2. mgr. 120. gr. laga nr. 30/2004. Skilmálaákvæði þetta verður að skýra með hliðsjón af þeim lagaákvæðum sem vísað er til. Samkvæmt 2. mgr. 120. gr. laga nr. 30/2004, sem gildir um uppgjör bóta úr persónutryggingum, glatar sá öllum rétti til krafna á hendur félaginu samkvæmt þessum og öðrum váttryggingarsamningum vegna sömu atvika sem við tjónsuppgjör veitir rangar eða ófullnægjandi upplýsingar sem hann veit eða má vita að geta leitt til þess að greiddar verði út bætur sem hann á ekki rétt til. Jafnvel þótt M kunni að hafa verið undir áhrifum áfengis er hann slasaðist er ekkert í málsgögnum sem bendir til að þau áfengisáhrif leiði til skerðingar á rétti hans til bóta. Af þeim sökum gat það ekki leitt til þess að M fengi bætur sem hann átti ekki rétt til þótt hann hafi í tjonstilkynningu sinni til X getið þess að hann hafi ekki verið undir áhrifum áfengis. Eru því ekki lagaskilyrði til að hafna bótaskyldu vegna þessara upplýsinga sem M veitti í tjonstilkynningunni.

Að öllu framangreindu virtu á M óskertan rétt til bóta úr frítímaslysatryggingunni hjá X.

Niðurstaða.

M á óskertan rétt til bóta úr frítímaslysatryggingu hjá X.

Reykjavík, 20. janúar 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.